USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. června 2020 odvolání **obžalovaného R.T.,** narozeného XXXXX, a poškozeného **Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště Žďár nad Sázavou**, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2019, č.j. 1 T 9/2017-2329, a rozhodl

takto:

I. Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného R.T. zamítá.

II. Podle § 253 odst. 1 tr.ř. se odvolání poškozeného Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště Žďár nad Sázavou zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2019, č.j. 1 T 9/2017-2329, byl obžalovaný R.T. uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr.zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

jako jednatel společnosti **XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX**, zahrnul v rozporu s ustanovením §§ 23-24 zákona č. 586/1992 Sb. o dani z příjmů a v rozporu s ustanovením § 72 odst. 1, 2 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty do účetnictví této společnosti níže specifikované faktury za poskytnuté reklamní služby, jejichž cena však byla extrémně navýšena, o čemž věděl a s cílem neoprávněně snížit daňový základ z vysokých příjmů společnosti následně podal prostřednictvím daňové poradkyně M.T. u Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou

A.1)
dne 10. 7. 2012 přiznání k dani z příjmu právnické osoby (dále jen DPPO) za zdaňovací období **18. 2. 2011 – 31. 12. 2011**, do něhož zahrnul faktury

1) 2011072202 ze dne 22. 7. 2011, na částku 390 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 50 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 340 000 Kč,

2) 2011082902 ze dne 29. 8. 2011, na částku 453 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 50 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 403 000 Kč,

3) 2011092302 ze dne 23. 9. 2011, na částku 495 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 56 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému

navýšení o 439 000 Kč,

4) 2011092602 ze dne 26. 9. 2011, na částku 345 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 325 500 Kč,

5) 2011100702 ze dne 7. 10. 2011, na částku 465 300 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 10 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 455 300 Kč,

6) 2011101002 ze dne 10. 10. 2011, na částku 495 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 56 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 439 000 Kč,

7) 2011101801 ze dne 18. 10. 2011, na částku 465 300 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 31 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 434 300 Kč,

8) 2011102402 ze dne 24. 10. 2011, na částku 729 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 709 600 Kč,

9) 2011102502 ze dne 25. 10. 2011, na částku 465 300 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 31 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 434 300 Kč,

10) 2011111101 ze dne 11. 11. 2011, na částku 512 750 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 10 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 502 750 Kč,

11) 2011111602 ze dne 16. 11. 2011, na částku 548 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 56 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 492 500 Kč,

12) 2011111604 ze dne 16. 11. 2011, na částku 990 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 14 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 975 500 Kč,

13) 2011111802 ze dne 18. 11. 2011, na částku 798 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 24 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 774 000 Kč,

14) 2011112202 ze dne 22. 11. 2011, na částku 565 400 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 56 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 509 400 Kč,

15) 2011112303 ze dne 23. 11. 2011, na částku 972 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 30 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 942 800 Kč,

16) 2011121302 ze dne 13. 12. 2011, na částku 498 800 Kč bez DPH, od spol. MARTIOFF

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Matoušková

CZ, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 56 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 442 800 Kč,

17) 2011122103 ze dne 23. 12. 2011, na částku 991 300 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 971 300 Kč,

18) 2011122701 ze dne 27. 12. 2011, na částku 981 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 14 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 966 500 Kč,

čímž došlo k neopodstatněnému navýšení výdajů o částku 10 557 550 Kč a zkrátil tak DPPO za rok 2011 o **2 005 830 Kč**,

A.2)
dne 26. 6. 2013 přiznání k DPPO za zdaňovací období **1. 1. 2012 – 31. 12. 2012,** do něhož zahrnul faktury

1) 2012010902 ze dne 9. 1. 2012, na částku 485 500 Kč bez DPH, a č. 2012012602 ze dne 26. 1. 2012, na částku 485 500 Kč, obě od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení v součtu o 951 000 Kč,

2) 2012011601 ze dne 16. 1. 2012, na částku 485 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 14 167 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 471 333 Kč,

3) 2012012404 ze dne 24. 1. 2012, na částku 525 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 17 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 508 500 Kč,

4) 2012020904 ze dne 9. 2. 2012, na částku 579 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 35 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 544 000 Kč,

5) 2012021503 ze dne 15. 2. 2012, na částku 485 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 465 500 Kč,

6) 2012022704 ze dne 27. 2. 2012, na částku 590 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 571 300 Kč,

7) 2012030903 ze dne 9. 3. 2012, na částku 495 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 90 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 405 500 Kč,

8) 2012031603 ze dne 16. 3. 2012, na částku 535 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 515 200 Kč,

9) 2012031904 ze dne 19. 3. 2012, na částku 782 400 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 762 400 Kč,

10) 2012032003 ze dne 20. 3. 2012, na částku 799 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 21 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 778 200 Kč,

11) 2012032602 ze dne 26. 3. 2012, na částku 493 700 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 90 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 403 700 Kč,

12) 2012041204 ze dne 12. 4. 2012, na částku 489 900 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 469 900 Kč,

13) 2012042402 ze dne 24. 4. 2012, na částku 486 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 467 300 Kč,

14) 2012042601 ze dne 26. 4. 2012, na částku 539 830 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 18 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 521 830 Kč,

15) 2012051803 ze dne 18. 5. 2012, na částku 449 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 429 500 Kč,

16) 2012052403 ze dne 24. 5. 2012, na částku 452 750 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 432 750 Kč,

17) 23051262 ze dne 23. 5. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

18) 29051268 ze dne 29. 5. 2012, na částku 448 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 429 100 Kč,

19) 11061281 ze dne 11. 6. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

20) 15061287 ze dne 15. 6. 2012, na částku 648 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 628 200 Kč,

21) 260712116 ze dne 26. 7. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Matoušková

22) 270712119 ze dne 27. 7. 2012, na částku 398 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 378 600 Kč,

23) 310712127 ze dne 31. 7. 2012, na částku 399 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 379 000 Kč,

24) 230812134 ze dne 23. 8. 2012, na částku 387 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 367 500 Kč,

25) 280812139 ze dne 28. 8. 2012, na částku 427 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 50 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 377 500 Kč,

26) 280812151 ze dne 28. 8. 2012, na částku 427 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 407 500 Kč,

27) 290812154 ze dne 29. 8. 2012, na částku 399 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 379 800 Kč,

28) 300812163 ze dne 30. 8. 2012, na částku 399 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 379 800 Kč,

29) 241012210 ze dne 24. 10. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

30) 144442231 ze dne 14. 11. 2012, na částku 412 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 120 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 292 600 Kč,

31) 141112233 ze dne 14. 11. 2012, na částku 395 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 150 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 245 000 Kč,

32) 281212249 ze dne 28. 12. 2012, na částku 398 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 25 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 373 000 Kč,

čímž došlo k neopodstatněnému navýšení výdajů o částku 14 993 513 Kč a zkrátil tak DPPO za rok 2012 o **2 848 767 Kč**,

B.1)
dne 22. 10. 2011 přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období **III. čtvrtletí 2011,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A1/1-4 včetně DPH,

čímž zkrátil DPH za III. čtvrtletí 2011 o 336 700 Kč,

B.2)
dne 1. 2. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **IV. čtvrtletí 2011,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A1/5-18 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za IV. čtvrtletí 2011 o 1 895 810 Kč,

B.3)
dne 27. 2. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **leden 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/1-3 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za leden 2012 o 396 400 Kč,

B.4)
dne 27. 3. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **únor 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/4-6 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za únor 2012 o 331 060 Kč,

B.5)
dne 27. 4. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **březen 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/7-11 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za březen 2012 o 621 200 Kč,

B.6)
dne 30. 5. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **duben 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/12-14 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za duben 2012 o 303 216 Kč,

B.7)
dne 26. 6. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **květen 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/15-18 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za květen 2012 o 356 070 Kč,

B.8)
dne 1. 8. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **červen 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/19-20 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za červen 2012 o 215 540 Kč,

B.9)
dne 28. 8. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **červenec 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/21-23 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za červenec 2012 o 245 420 Kč,

B.10)
dne 26. 9. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **srpen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/24-28 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za srpen 2012 o 408 420 Kč,

B.11)
dne 28. 11. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **říjen 2012**, do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem I.A2/29 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za říjen 2012 o 85 900 Kč,

B.12)
dne 3. 1. 2013 přiznání k DPH za zdaňovací období **listopad 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body I.A2/30-31 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za listopad 2012 o 161 520 Kč,

B.13)
dne 25. 1. 2013 přiznání k DPH za zdaňovací období **prosinec 2012**, do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem I.A2/32 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za prosinec 2012 o 79 600 Kč,

a za zdaňovací období III. a IV. čtvrtletí 2011 a leden – srpen a říjen - prosinec 2012 tak zkrátil DPH o 5 436 856 Kč,

a celkově zkrácením DPPO a DPH **pod bodem I.** způsobil České republice zastoupené Finančním úřadem pro Kraj Vysočina, územní pracoviště Žďár nad Sázavou, **škodu ve výši 10 291 453 Kč,**

II.

jako předseda představenstva společnosti **XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX,** zahrnul a v rozporu s ustanovením §§ 23-24 zákona č. 586/1992 Sb. o dani z příjmů a v rozporu s ustanovením § 72 odst. 1, 2 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty do účetnictví této společnosti níže specifikované faktury za poskytnuté reklamní služby, jejichž cena však byla extrémně navýšena, o čemž věděl a s cílem neoprávněně snížit daňový základ z vysokých příjmů společnosti následně podal prostřednictvím daňové poradkyně M.T.u Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou

A.1)
dne 11. 7. 2012 přiznání k DPPO za zdaňovací období **1. 1. 2011 – 31. 12. 2011**, do něhož zahrnul faktury

1) 2011112401 ze dne 24. 11. 2011, na částku 495 500 Kč bez DPH a č. 2011122102 ze dne 22. 12. 2011, na částku 495 500 Kč bez DPH, obě od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení v souhrnu o 971 000 Kč,

2) 2011120103 ze dne 1. 12. 2011, na částku 498 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 12 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 486 100 Kč,

čímž došlo k neopodstatněnému navýšení výdajů o částku 1 457 100 Kč a zkrátil tak DPPO za rok 2011 o **276 830 Kč,**

A.2/
dne 30. 6. 2013 přiznání k DPPO za zdaňovací období od **1. 1. 2012 – 31. 12. 2012,** do něhož zahrnul faktury

1) 2012012401 ze dne 24. 1. 2012, na částku 525 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 17 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 508 500 Kč,

2) 2012010904 ze dne 9. 1. 2012, na částku 485 500 Kč bez DPH, a č. 2012012604 ze dne 26. 1. 2012, na částku 485 500 Kč, obě od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení v součtu o 951 000 Kč,

3) 2012020901 ze dne 9. 2. 2012, na částku 579 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 35 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 544 000 Kč,

4) 2012021501 ze dne 15. 2. 2012, na částku 485 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 465 500 Kč,

5) 2012022702 ze dne 27. 2. 2012, na částku 590 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 571 300 Kč,

6) 2012030901 ze dne 9. 3. 2012, na částku 495 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 90 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 405 500 Kč,

7) 2012031604 ze dne 16. 3. 2012, na částku 535 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 515 200 Kč,

8) 2012031901 ze dne 19. 3. 2012, na částku 782 400 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 762 400 Kč,

9) 2012032004 ze dne 20. 3. 2012, na částku 799 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 21 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 778 200 Kč,

10) 2012041201 ze dne 12. 4. 2012, na částku 489 900 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 469 900 Kč,

11) 2012042404 ze dne 24. 4. 2012, na částku 486 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 467 300 Kč,

12) 2012051802 ze dne 18. 5. 2012, na částku 449 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 429 500 Kč,

13) 2012052402 ze dne 24. 5. 2012, na částku 452 750 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 432 750 Kč,

14) 29051275 ze dne 29. 5. 2012, na částku 448 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení

o 429 100 Kč,

15) 15061286 ze dne 15. 6. 2012, na částku 648 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 628 200 Kč,

16) 270712123 ze dne 27. 7. 2012, na částku 398 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 378 600 Kč,

17) 310712124 ze dne 31. 7. 2012, na částku 399 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 379 000 Kč,

18) 230812129 ze dne 23. 8. 2012, na částku 387 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 367 500 Kč,

19) 280812150 ze dne 28. 8. 2012, na částku 427 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 407 500 Kč,

20) 280812142 ze dne 28. 8. 2012, na částku 427 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 50 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 377 500 Kč,

21) 290812156 ze dne 29. 8. 2012, na částku 399 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 379 800 Kč,

22) 300812159 ze dne 30. 8. 2012, na částku 399 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 379 800 Kč,

čímž došlo k neopodstatněnému navýšení výdajů o částku 11 028 050 Kč a zkrátil tak DPPO za rok 2012 o **2 095 320 Kč,**

B.1)
dne 23. 12. 2011 přiznání k DPH za zdaňovací období **listopad 2011**, do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem II.A1/1 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za listopad 2011 o 99 100 Kč,

B.2)
dne 1. 2. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **prosinec 2011**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body II.A1/1-2 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za prosinec 2011 o 198 820 Kč,

B.3)
dne 27. 2. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **leden 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body II.A2/1-2 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za leden 2012 o 299 300 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Matoušková

B.4)
dne 27. 3. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **únor 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body II.A2/3-5 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za únor 2012 o 331 060 Kč,

B.5)
dne 27. 4. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **březen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body II.A2/6-9 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za březen 2012 o 522 460 Kč,

B.6)
dne 1. 8. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **duben 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body II.A2/10-11 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za duben 2012 o 195 340 Kč,

B.7)
dne 2. 7. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **květen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body II.A2/12-14 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za květen 2012 o 270 170 Kč,

B.8)
dne 1. 8. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **červen 2012**, do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem II.A2/15 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za červen 2012 o 129 640 Kč,

B.9)
dne 28. 8. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **červenec 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body II.A2/16-17 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za červenec 2012 o 159 520 Kč,

B.10)
dne 27. 9. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **srpen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body II.A2/18-22 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za srpen 2012 o 408 420 Kč,

a za zdaňovací období listopad – prosinec 2011 a leden – srpen 2012 tak zkrátil DPH o 2 613 830 Kč,
a celkově zkrácením DPPO a DPH pod **bodem II.** způsobil České republice zastoupené Finančním úřadem pro Kraj Vysočina, územní pracoviště Žďár nad Sázavou škodu ve výši **4 985 980 Kč,**

III.

jako jednatel společnosti **XXXXX, IČ: XXXXX**, **se sídlem XXXXX,** zahrnul v rozporu s ustanovením §§ 23-24 zákona č. 586/1992 Sb. o dani z příjmů a v rozporu s ustanovením § 72 odst. 1, 2 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty do účetnictví této společnosti níže specifikované faktury za poskytnuté reklamní služby, jejichž cena však byla extrémně navýšena, o čemž věděl a s cílem neoprávněně snížit daňový základ z vysokých příjmů společnosti následně podal prostřednictvím daňové poradkyně M.T. u Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou,

A.1)
dne 10. 7. 2012 přiznání k DPPO za zdaňovací období **23. 9. 2011 – 31. 12. 2011,** do něhož zahrnul fakturu

1) 2011111803 ze dne 18. 11. 2011, na částku 798 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 24 000 Kč,

čímž došlo k neopodstatněnému navýšení výdajů o částku 774 000 Kč a zkrátil tak DPPO za rok 2011 o **147 060 Kč,**

A.2)
dne 8. 9. 2013 přiznání k DPPO za zdaňovací období **1. 1. 2012 – 31. 12. 2012,** do něhož zahrnul faktury

1) 2012010903 ze dne 9. 1. 2012, na částku 485 500 Kč bez DPH, a č. 2012012603 ze dne 26. 1. 2012, na částku 485 500 Kč, obě od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení v součtu o 951 000 Kč,

2) 2012012403 ze dne 24. 1. 2012, na částku 525 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 17 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 508 500 Kč,

3) 2012020902 ze dne 9. 2.2 012, na částku 579 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 35 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 544 000 Kč,

4) 2012021502 ze dne 15. 2. 2012, na částku 485 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 465 500 Kč,

5) 2012022701 ze dne 27. 2. 2012, na částku 590 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 571 300 Kč,

6) 2012031903 ze dne 19. 3. 2012, na částku 782 400 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 762 400 Kč,

7) 2012032002 ze dne 20. 3. 2012, na částku 799 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 21 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 778 200 Kč,

8) 2012030904 ze dne 9. 3. 2012, na částku 495 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 90 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 405 500 Kč,

9) 2012031602 ze dne 16. 3. 2012, na částku 535 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 515 200 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Matoušková

10) 2012032603 ze dne 26. 3. 2012, na částku 493 700 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 90 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 403 700 Kč,

11) 2012041203 ze dne 12. 4. 2012, na částku 489 900 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 469 900 Kč,

12) 2012042401 ze dne 24. 4. 2012, na částku 486 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 467 300 Kč,

13) 2012042602 ze dne 26. 4. 2012, na částku 539 830 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 18 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 521 830 Kč,

14) 2012051804 ze dne 18. 5. 2012, na částku 449 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 429 500 Kč,

15) 2012052401 ze dne 24. 5. 2012, na částku 452 750 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 432 750 Kč,

16) 23051265 ze dne 23. 5. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

17) 29051266 ze dne 29. 5. 2012, na částku 448 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 429 100 Kč,

18) 11061283 ze dne 11. 6. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

19) 15061288 ze dne 15. 6. 2012, na částku 648 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 628 200 Kč,

20) 310712126 ze dne 31. 7. 2012, na částku 399 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 379 000 Kč,

21) 260712115 ze dne 26. 7. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

22) 270712118 ze dne 27. 7. 2012, na částku 398 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 378 600 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Matoušková

23) 230812132 ze dne 23. 8. 2012, na částku 387 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 367 500 Kč,

24) 280812140 ze dne 28. 8. 2012, na částku 427 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 50 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 377 500 Kč,

25) 280812153 ze dne 28. 8. 2012, na částku 427 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 407 500 Kč,

26) 300812160 ze dne 30. 8. 2012, na částku 399 800 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 379 800 Kč,

27) 241012208 ze dne 24. 10. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

28) 141112234 ze dne 14. 11. 2012, na částku 395 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 150 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 245 000 Kč,

29) 281212249 ze dne 28. 12. 2012, na částku 398 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 25 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 373 000 Kč,

čímž došlo k neopodstatněnému navýšení výdajů o částku 13 849 780 Kč a zkrátil tak DPPO za rok 2012 o **2 750 586 Kč,**

B.1)
dne 23. 12. 2011 přiznání k DPH za zdaňovací období **listopad 2011**, do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem III.A1/1 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za listopad 2011 o 159 600 Kč,

B.2)
dne 27. 2. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **leden 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body III.A2/1-2 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za leden 2012 o 299 300 Kč,

B.3)
dne 27. 3. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **únor 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body III.A2/3-5 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za únor 2012 o 331 060 Kč,

B.4)
dne 27. 4. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **březen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body III.A2/6-10 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za březen 2012 o 621 200 Kč,

B.5)
dne 28. 5. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **duben 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body III.A2/11-13 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za duben 2012 o 303 306 Kč,

B.6)
dne 25. 6. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **květen 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body III.A2/14-17 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za květen 2012 o 356 070 Kč,

B.7)
dne 1. 8. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **červen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body III.A2/18-19 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za červen 2012 o 215 540 Kč,

B.8)
dne 28. 8. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **červenec 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body III.A2/20-22 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za červenec 2012 o 245 420 Kč,

B.9)
dne 26. 9. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **srpen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body III.A2/23-26 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za srpen 2012 o 328 460 Kč,

B.10)
dne 28. 11. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **říjen 2012**, do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem III.A2/27 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za říjen 2012 o 85 900 Kč,

B.11)
dne 21. 12. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **listopad 2012**, do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem III.A2/28 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za listopad 2012 o 79 000 Kč,

B.12)
dne 25. 1. 2013 přiznání k DPH za zdaňovací období **prosinec 2012**, do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem III.A2/29 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za prosinec 2012 o 79 600 Kč,

a za zdaňovací období listopad 2011 a leden – srpen a říjen – prosinec 2012 tak zkrátil DPH o 3 104 456 Kč,

a celkově zkrácením DPPO a DPH pod **bodem III.** způsobil České republice zastoupené Finančním úřadem pro Kraj Vysočina, územní pracoviště Žďár nad Sázavou škodu ve výši **6 002 102 Kč,**

IV.

na základě plné moci udělené jednatelkou L.K., nar. XXXXX, zahrnul v rozporu s ustanovením §§ 23-24 zákona č. 586/1992 Sb. o dani z příjmů a v rozporu s ustanovením § 72 odst. 1, 2 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty do účetnictví společnosti **XXXXX., IČ XXXXX, se sídlem XXXXX** (později XXXXX se sídlem XXXXX), níže specifikované faktury za poskytnuté reklamní služby, jejichž cena však byla extrémně navýšena, o čemž věděl a s cílem neoprávněně snížit daňový základ z vysokých příjmů společnosti následně podal prostřednictvím daňové poradkyně M.T. u Finančního úřadu v Jihlavě

A.1)
dne 27. 6. 2013 přiznání k DPPO za zdaňovací období **2. 3. 2012 – 31. 12. 2012,** do něhož zahrnul faktury

1) 2012032601 ze dne 26. 3. 2012, na částku 493 700 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 90 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 403 700 Kč,

2) 2012032701 ze dne 27. 3. 2012, na částku 798 400 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 90 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení v součtu o 708 400 Kč,

3) 2012042001 ze dne 20. 4. 2012, na částku 496 300 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 90 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 406 300 Kč,

4) 2012042603 ze dne 26. 4. 2012, na částku 539 830 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, spol. s r.o., kdy cena obvyklá byla 18 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 521 830 Kč,

5) 29051271 ze dne 29. 5. 2012, na částku 448 600 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 19 500 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 429 100 Kč,

6) 23051263 ze dne 23. 5. 2012, na částku 429 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 15 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 414 500 Kč,

7) 15061285 ze dne 15. 6. 2012, na částku 648 200 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 628 200 Kč,

8) 280812152 ze dne 28. 8. 2012, na částku 427 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 407 500 Kč,

9) 280812141 ze dne 28. 8. 2012, na částku 427 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 50 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 377 500 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Matoušková

10) 230812130 ze dne 23. 8. 2012 na částku 387 500 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 367 500 Kč,

11) 250912183 ze dne 25. 9. 2012, na částku 425 000 Kč bez DPH, od spol. XXXXX, s.r.o., kdy cena obvyklá byla 20 000 Kč, čímž došlo k neopodstatněnému navýšení o 405 000 Kč,

čímž došlo k neopodstatněnému navýšení výdajů o částku 5 069 530 Kč a zkrátil tak DPPO za rok 2012 o **943 740 Kč,**

B.1)
dne 26. 4. 2012 řádné a dne 23. 5. 2012 dodatečné přiznání k DPH za zdaňovací období **březen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body IV.A1/1-2 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za březen 2012 o 258 420 Kč,

B.2)
dne 28. 5. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **duben 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body IV.A1/3-4 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za duben 2012 o 207 226 Kč,

B.3)
dne 27. 6. 2012 řádné a dne 2. 7. 2012 dodatečné přiznání k DPH za zdaňovací období **květen 2012,** do něhož zahrnul faktury uvedené pod body IV.A1/5-6 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za květen 2012 o 175 620 Kč,

B.4)
dne 10. 8. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **červen 2012,** do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem IV.A1/7 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za červen 2012 o 129 640 Kč,

B.5)
dne 25. 9. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **srpen 2012**, do něhož zahrnul faktury uvedené pod body IV.A1/8-10 včetně DPH,
čímž zkrátil DPH za srpen 2012 o 248 500 Kč,

B.6)
dne 25. 10. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období **září 2012,** do něhož zahrnul fakturu uvedenou pod bodem IV.A1/11,
čímž zkrátil DPH za září 2012 o 85 000 Kč,

a za zdaňovací období březen – červen, srpen – září 2012 tak zkrátil DPH o 1 104 406 Kč,

a celkově zkrácením DPPO a DPH pod **bodem IV.** způsobil České republice zastoupené Finančním úřadem pro Kraj Vysočina, územní pracoviště Jihlava, škodu ve výši **2 048 146 Kč,**

a celkově tak svým jednáním popsaným pod **body I. – IV.** způsobil České republice zastoupené Finančními úřady ve Žďáru nad Sázavou a v Jihlavě škodu ve výši **23 327 681 Kč.**

Za to byl obžalovanému R. T. uložen podle § 240 odst. 3 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a)

tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou**.** Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech včetně jejich zastupování na základě plné moci na dobu šesti roků.

2. Napadený rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláním obžalovaného R.T. a Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště ve Žďáru nad Sázavou.

3. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu podle § 252 tr.ř. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že opravný prostředek obžalovaného Tomka, byl podán oprávněnou osobou podle § 246 odst. 1 písm. b) tr.ř., v zákonné lhůtě podle § 248 odst. 1 tr.ř. a svým obsahem splňuje i podmínky dané § 249 tr.ř.

4. Pokud jde o opravný prostředek, který podal Finanční úřad pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště ve Žďáru nad Sázavou, byl Vrchním soudem v Olomouci vyhodnocen jako odvolání, které bylo podáno neoprávněnou osobou, neboť dne 2. 10. 2018 bylo vydáno usnesení Krajského soudu v Brně, sp.zn. 1 T 9/2017, kterým soud prvního stupně podle § 206 odst. 4 tr.ř. per analogiam rozhodl, že se Finanční úřad pro Kraj Vysočina jako poškozený k trestnímu řízení nepřipouští. V tomto ohledu lze poukázat na komentář Š., P., G., T., N., J., P., F., R., M., Ř., J., Š., M., Ś., P.. Trestní řád I, II, III. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 2964., který zmiňuje rozhodnutí označené jako R II/1962, s. 38, podle něhož, rozhodne-li soud, že osobu uplatňující práva poškozeného nepřipouští, nebrání takové rozhodnutí uplatnění nároku na náhradu škody, způsobené trestným činem, před příslušným orgánem. V trestní věci před soudem však již svůj nárok na náhradu škody uplatňovat nemůže (a sice ani odvoláním). Jelikož nebyl Finanční úřad pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště ve Žďáru nad Sázavou osobou oprávněnou ve smyslu § 246 odst. 1 písm. d) tr.ř., bylo odvolacím soudem jeho odvolání jako nedůvodné podle § 253 odst. 1 tr.ř. zamítnuto.

5. Odvolání obžalovaného R.T. bylo písemně odůvodněno prostřednictvím jeho obhájce a směřovalo proti výroku o vině i trestu.

6. Obžalovaný namítal, že se nedopustil jednání majícího za následek zkrácení daňové povinnosti jím zastupovaných společností. Má za to, že v trestním řízení bylo prokázáno, že předmětná reklamní služba, kterou jménem jím zastupovaných společností objednal a zaplatil, byla skutečně poskytnuta a využita k ekonomické činnosti jednotlivých společností, když výdaje za tyto služby byly fakticky vynaloženy a neměl důvod domnívat se, že nejde o výdaje daňově uznatelné. Také daň z přidané hodnoty, kterou si společnosti zastupované obžalovaným odečetly na vstupu, byla dodavateli na výstupu řádně přiznána a odvedena. Nemohl tedy jednat v úmyslu krátit daň, protože k navýšení ceny služby došlo bez jakékoli jeho účasti a vědomí, neboť sám neměl žádné ponětí o tom, že do dodavatelského řetězce byly zapojeny společnosti, které navýšily cenu služby a neodvedly státu daň z přidané hodnoty.

7. Navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací napadený rozsudek nalézacího soudu zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že obžalovaného podané obžaloby v plném rozsahu zprostí.

8. Opravný prostředek obžalovaného byl poté písemně doplněn prostřednictvím jeho obhájce. Zabýval se skutkem a jeho posouzením procesním soudem, přičemž poukázal na podstatné body odůvodnění napadeného rozhodnutí.

9. Uvedl, že skutečnosti zjištěné soudem prvního stupně nemohou vést k závěru, že by se vědomě dopustil jakéhokoli jednání, jehož přímým důsledkem by bylo zkrácení daňové

povinnosti společností, které v rozhodné době zastupoval. Má za to, že skutkové okolnosti zdůrazňované nalézacím soudem při hodnocení důkazů nemohou vést k závěru o jeho trestní odpovědnosti za zločin zkrácení daně podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr.zákoníku, za který byl odsouzen. Také skutkové posouzení věci je podle jeho názoru neúplné, neboť podstatu krácení daně, tedy okolnosti, za kterých mělo dojít k poškození rozpočtových příjmů, procesní soud zcela pominul, a proto není možné případnou odpovědnost obžalovaného za tento škodlivý následek vůbec přezkoumat. Ze skutečností, které byly při hlavním líčení prokázány, podle jeho názoru, nic nenasvědčuje tomu, že by se na možném krácení rozpočtových příjmů státu jakkoli podílel, tím méně, že by tak činil vědomě, ba dokonce úmyslně. Za nepřiléhavou označil obžalovaný i právní kvalifikaci skutku soudu prvního stupně. Nalézací soud se neměl vypořádat s námitkami obhajoby, že takto koncipovaný skutek vůbec není trestným činem, a že ani z podané obžaloby není zřejmé, v čem mělo zkrácení daně obžalovaným vůbec spočívat.

10. Podle obžalovaného přisuzoval procesní soud zcela neadekvátní význam otázce přiměřenosti sjednané ceny, která byla uhrazena. Podle něj nemají tyto skutečnosti samy o sobě žádný přímý vztah k tomu, zda došlo ke zkrácení daně. V tomto ohledu opakovaně připomněl, že reklamní služby byly skutečně poskytnuty, byly přijaty s ekonomickou činností předmětných společností a dodavatelům byla uhrazena sjednaná odměna. Ve vztahu k dani z příjmů právnických osob je podstatné, že výdaj opravdu vznikl, když výše úplaty a její obvyklost není okolností rozhodnou pro posouzení daňové uznatelnosti výdaje, jak vyplývá z § 24 ZDP. Podstatná je existence výdaje, a to, zda byl vynaložen za účelem dosažení či udržení zdanitelných příjmů daňového subjektu. Ekonomické ratio této právní úpravy vychází ze skutečnosti, že by uplatněnému výdaji měl v zásadě odpovídat zdanitelný příjem na straně dodavatele. Nic nenasvědčuje tomu, že by dodavatelé realizované příjmy nepřiznali a nezdanili. Ani případné zjištění, že společnosti řízené obžalovaným uhradily svým dodavatelům za reklamní služby nepřiměřenou cenu, nemá za následek snížení rozpočtových příjmů státu. Daňová povinnost předmětnými společnostmi tedy nebyla jednáním obžalovaného zkrácena. Ve vztahu k dani z přidané hodnoty platí totéž. Je sice pravdou, že předmětné společnosti uplatnily nárok na odpočet daně na vstupu na základě faktur vystavených dodavateli, avšak byly naplněny podmínky § 72 ZDPH. Je nesporné, že předmětné společnosti přijaly služby podléhající dani z přidané hodnoty, a že dodavatelé byli plátci daně, a že služby byly použity k ekonomické činnosti. V tomto ohledu poukázal na to, že cena její přiměřenosti není předpokladem vzniku nároku na odpočet, což bylo vyloženo Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí 4 Afs 58/2017 ze dne 2. 8. 2017, konkrétně v bodě 44. Podle obžalovaného nedošlo ke zkrácení daňové povinnosti předmětnými společnostmi ani dotčení objektu trestného činu zkrácení daně, neboť sjednání výše úplaty v nepřiměřené výši nemá žádný dopad na rozpočtové příjmy státu. Obžalovaný označil za neprokázané a nepotvrzené konstatování soudu prvního stupně, který v bodě 44. napadeného rozhodnutí uvedl, že motivem trestného jednání obžalovaného byla bezpochyby snaha získat finanční prostředky na úkor státního rozpočtu, jak se i v konečném důsledku stalo. Tento závěr nereflektuje skutečnost, že za reklamní služby bylo předmětnými společnostmi zaplaceno, přičemž daňová úspora spočívající v uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu, resp. uplatněním daňově uznatelného výdaje, byla společnostem řízeným obžalovaným kompenzována jen menší část vzniklých a prokazatelně uhrazených nákladů. Jestliže nalézací soud neuvěřil verzi o naivitě, respektive tomu, že obžalovaný nevěnoval v době prudkého růstu svých společností pozornost ceně reklamy, je skutečností, že skutková verze procesního soudu je ještě více absurdní, než tvrzení obhajoby.

11. Dále se odvolání zabývalo výpověďmi svědků P. a svědkyně Š. B., které vrhají nepříznivé světlo na svědky S. a K., neboť z nich lze usuzovat, že hrazená úplata se mohla oklikou vrátit zpět k jejich rukám, uvedl, že svědkové uvedené

popírají, takže tyto okolnosti nebyly v trestním řízení zcela objasněny. Ostatně ani soud prvního stupně nikdy nekladl obžalovanému za vinu, že by získal zpět zaplacené finanční prostředky a k tomuto nebylo provedeno žádné dokazování. Rozsudek v trestní věci nemůže být za žádných okolností založen na zamlčené a tím i neprokázané premise, neboť takovýto postup by byl v rozporu s principem presumpce neviny. Jestliže obžaloba z takového jednání obžalovaného nevinila, není možno při rozhodování o jeho vině z ničeho takového skrytě vycházet. Pokud nic takového prokázáno nebylo, samotné zjištění o nepřiměřenosti výše sjednané úplaty není relevantní pro posouzení daňové uznatelnosti nákladů, resp. odpočtu daně na vstupu.

12. Obžalovaný rovněž namítal neúplnost skutkových zjištění, zejména přecenění významu obvyklosti sjednané ceny pro rozhodnutí o jeho vině. Má za to, že podstatu jednání, jež v konečném důsledku mohlo vést ke zkrácení rozpočtových příjmů státu, nalézací soud téměř pominul, respektive nevěnoval se jí v dostatečné míře. I kdyby došlo k přeprodávání služby v řetězci dodavatelů, kteří se na plnění fakticky nepodíleli, a konečná cena služby byla výrazně navýšena, takováto skutečnost by neměla sama o sobě žádný vliv na rozpočtové příjmy státu. Samotné navýšení je bez přistoupení dalších okolností daňově a rozpočtově neutrální a nemá tedy daňové důsledky. Ty nastávají až v situaci, kdy některý z dodavatelů nesplní své daňové povinnosti, v důsledku čehož některý ze subjektů uplatní nárok na odpočet daně na vstupu, aniž by druhý ze subjektů státu odvedl daň na výstupu. Z provedeného dokazování lze dovodit, že tato skutečnost mohla nastat, avšak nevyplývá z něj, že by obžalovanému mohlo být o těchto skutečnostech cokoli známo. Obžalovaný jednal vždy pouze se svými bezprostředními dodavateli a svědky H., P., Š., B. ani žádné jiné osoby, které byly v průběhu trestního řízení vyslýchány, neznal. Dále se zabýval bodem 36. odůvodnění napadeného rozhodnutí, má za to, že je možno z tohoto konstatování procesního soudu dovozovat odpovědnost svědka K., nikoli však odpovědnost jeho samého. Podle obžalovaného soud prvního stupně ve vztahu k jeho odpovědnosti nic podstatného nedodává a svůj závěr staví na tom, že věděl-li (zde zřejmě myšleno věděl) o cenovém navýšení prokazatelně svědek K., musel o něm vědět i obžalovaný. Ve vztahu k vědomosti svědka K. bylo soudem prvního stupně poukázáno na výpověď svědkyně H., avšak ve vztahu k obžalovanému bylo pouze tautologicky konstatováno, že tomu tak muselo být, přičemž zcela opomněl to, že svědkyně H. uvedla, že obžalovaného nezná a nikdy s ním nejednala, což je rovněž v souladu s výpovědí obžalovaného. Podle obžalovaného rovněž z napadeného rozsudku naprosto nevyplývá, na základě jakých důkazních prostředků měl obžalovaný vědět o onom extrémním navýšení ceny služby v řetězci, když bylo prokázáno, že obžalovaný neznal nikoho jiného, než své přímé dodavatele a o existenci konkrétních subdodavatelů mu nebylo známo nic.

13. Obžalovaný také brojil proti nesprávné právní kvalifikaci skutku. Nalézací soud měl skutek nesprávně vymezit a právně kvalifikovat, neboť jednání, pro které byl uznán vinným, vůbec nenaplňuje objektivní ani subjektivní stránku zločinu zkrácení daně. Jestliže mu bylo kladeno za vinu to, že do účetnictví zahrnul faktury za reklamní služby, ačkoli věděl, že cena reklamních služeb byla extrémně navýšena a následně z těchto faktur uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty a výdaje snižující základ daně z příjmů právnických osob, pak má za to, že takto definovaný skutek vůbec není trestným činem, neboť jednání popsané ve skutkové větě napadeného rozsudku nemohlo mít za následek zkrácení daňové povinnosti společností řízených obžalovaným. V tomto ohledu poukázal na to, že přiměřenost sjednané ceny není zákonnou podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 ZDPH ani podmínkou pro uplatnění tohoto nároku podle § 73 ZDPH a nepřiměřenost sjednané ceny není podmínkou daňové uznatelnosti výdaje vynaloženého na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP. Z tohoto vyplývá, že nebyla naplněna objektivní stránka trestného činu. Procesní soud ve skutkové větě odkazuje na ustanovení § 23-24 ZDP, nicméně v odůvodnění blíže neargumentuje, čím měla být tato ustanovení porušena. Podle obžalovaného soud prvního stupně velmi okrajově opírá právní kvalifikaci skutku o § 23 odst. 7 písm. b) ZDP a navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž

by však jakkoli zohlednil velmi specifické okolnosti jeho aplikace, která musí zohledňovat odlišnosti daňového a trestního řízení. Předně toto ustanovení neupravovalo v účinném znění v předmětné době výši daňové povinnosti, nýbrž zakládalo pravomoc správce daně upravit základ daně, pokud by byly dány podmínky jeho aplikace. Předmětné společnosti tedy byly oprávněny tyto výdaje uplatnit jako výdaje snižující základ daně z příjmů právnických osob, nicméně správce by podle § 23 odst. 7 písm. b) ZDP byl oprávněn za určitých okolností upravit základ daně do výše ceny obvyklé, avšak nutně na obou stranách právního vztahu. Toto ustanovení se aplikuje v situaci, kdy spolu obchodují osoby personálně, kapitálově či jinak spojené, podle obžalovaného nalézací soud odkazoval ve svém rozhodnutí na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, který kategorii spojených osob v rámci předmětného ustanovení rozšiřuje i na osoby jinak spojené, avšak tak činí velmi zjednodušujícím způsobem, kdy navíc opomněl to, že v daném judikátu je pro účely úpravy sjednané ceny relevantní, zda daňový subjekt jednal vědomě, či nikoli. Navíc procesní soud měl zcela opomenout odlišnosti mezi daňovým a trestním řízením, a to jak z hlediska subjektivní stránky, tak z hlediska rozložení důkazního břemene. V trestním řízení se jedná o stěžejní otázku, zda se staly jednotlivé společnosti součástí řetězce, v němž byla zkrácená daň, vědomě, či nikoliv. Zde obžalovaný namítal, že soud prvního stupně věnoval této otázce dvě právní věty, přičemž druhá věta, v níž dovozuje porušení § 24 ZDP, je zjevně nesprávná, neboť sjednání jiné, než obvyklé ceny mezi spojenými osobami, nemá za následek, že se nejedná o výdaje daňově uznatelné ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP, nýbrž jde toliko o pravomoc správce daně upravit pro účely stanovení daně cenu sjednanou tak, aby odpovídala ceně obvyklé. Pokud jde o aplikaci § 72 ZDP, bylo nalézacím soudem dovozeno, že nebyla splněna podmínka použití reklamní služby k ekonomické činnosti, a to bez sebemenší argumentace a bez sebemenšího zohlednění skutečností, že se jedná o pojem práva Evropské unie (konkrétně směrnice o DPH), na němž je založen společný systém uplatňování daně z přidané hodnoty v rámci Evropské unie. Jde tedy o autonomní pojem práva Evropské unie podléhající výkladu Soudního dvora EU. Pro jeho výklad je určující zejména znění čl. 9. odst. 1 směrnice 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, dle něhož se ekonomickou činností rozumí veškerá činnost výrobců, obchodníků a osoby poskytujících služby, včetně těžební činnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných povolání. Za ekonomickou činnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj. Podle obžalovaného procesní soud nikterak nezohlednil judikaturu SDEU a pouze konstatuje, že v situaci, kdy měl obžalovaný sledovat zájem jím řízených společností na snížení jejich povinnosti k dani z přidané hodnoty, nebyla splněna podmínka použití plnění k ekonomické činnosti. Takovýto závěr je v rozporu se zásadou neutrality, který spočívá v tom, že daní je v konečném důsledku zatížena až samotná spotřeba, z čehož plyne právo plátců daně odpočíst od své daňové povinnosti výši daně z plnění, která přijali od jiných plátců, a která následně použijí k činnosti, jejíž výstupy podléhají dani. Tyto podmínky vyplývající z práva Evropské unie byly v projednávané věci splněny. Jejich splnění nemůže být posuzováno na základě subjektivních kritérií a pohnutek, nýbrž na základě kritérií objektivních a přezkoumatelných. Obžalovaný má za to, že není sporu o tom, že reklama, kterou předmětné společnosti prokazatelně reprezentovaly při různých kulturních, sportovních, či společenských akcích, byla objednána v souvislosti s jejich ekonomickou činností a jedná se tedy o plnění, jehož přijetí je spojeno se vznikem nároku na odpočet. V tomto ohledu poukázal na to, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu i SDEU, se ekonomickou činností rozumí činnost, kterou plátce daně vyvíjí v rámci svého podnikání, a která je odlišná

od konečné spotřeby. V rámci ekonomické činnosti jsou proto vynakládány veškeré nepřímé výdaje či režijní náklady, které se posléze v konečném důsledku promítají v úplatě, kterou plátce přijímá od svých odběratelů, z níž posléze ve prospěch státního rozpočtu odvádí daň na výstupu, k tomuto uvedl obžalovaný celou řadu soudních rozhodnutí. Za plnění, které není součástí ekonomické činnosti, by bylo možné považovat jedině takovou činnost předmětných společností, která by neměla žádnou souvislost s jimi uskutečňovanými zdanitelnými plněními, neboť pouze v takovém případě by přijaté reklamní služby byly plněním, z nichž by byl uplatněn nárok na odpočet, aniž by posléze byla využita k činnosti podléhající dani. Podle obžalovaného je zjevné, že předmětem propagace byla právě podnikatelská činnost předmětných společností.

14. Vzhledem k tomu, že bylo nesporně prokázáno, že reklamní služby byly provedeny, má obžalovaný za to, že názor, že se nejednalo o plnění přijatá v rámci ekonomické činnosti, ale cílem bylo vyinkasování odpočtu daně z přidané hodnoty na úkor státního rozpočtu, je v rozporu s právem Evropské unie, konkrétně s č. 9 odst. 1 směrnice o DPH. Rovněž má za to, že nelze přehlédnout to, že soud prvního stupně připouští existenci práva na odpočet daně na vstupu z přijatých plnění, byť ve výši nižší než jednotlivé společnosti tvrdily. Znak ekonomické činnosti ve smyslu směrnice o DPH je ovšem nedělitelný, přičemž není možné, že v určitém penězi vyjádřeném rozsahu o plnění přijaté v rámci ekonomické činnosti šlo a v určitém rozsahu nikoli.

15. Setrval na námitce neexistence příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a narušením zájmu chráněného skutkovou podstatou trestného činu krácení daně. Má za to, že samotná skutečnost, že nechal zaúčtovat faktury za reklamní služby a z těchto faktur uplatnil nárok na odpočet daně, resp. výdaje snižující základ daně, není sama o osobě relevantní pro daňovou povinnost společností řízených obžalovaným, a to ani v případě, kdy by jejich cena byla extrémně navýšena, jak dovozoval nalézací soud. K zasažení objektu mohlo dojít až tím, že některé ze společností, jež byly součástí dodavatelského řetězce, nesplnily řádně své daňové povinnosti. Právě tyto společnosti svým jednáním zkrátily daň, pokud ke zkrácení daňové povinnosti došlo, jednalo-li se o společnosti, které byly do řetězce uměle dosazeny, pak za toto jednání jsou odpovědné osoby, které tak učinily. Z žádného důkazu, který byl proveden, však nesvědčí nic o tom, že by takovou osobou byl právě obžalovaný, nebo že by o těchto skutečnostech věděl. Obžalovaný konstatoval, že svým jednáním nezkrátil daňovou povinnost předmětných společností, ani daňovou povinnost jiného daňového subjektu.

16. Namítal rovněž, že nebyla naplněna ani subjektivní stránka trestného činu. Má za to, že nebylo prokázáno, že by věděl, že některá ze společností zapojených do dodavatelského řetězce neodvedla daň, když bez prokázání této skutečnosti nelze dovodit subjektivní stránku ve formě úmyslu, ať již přímého, či nepřímého. V tomto ohledu uvedl, že nevěděl, že jeho dodavatelé zapojili do plnění zakázek subdodavatele, neznal jejich totožnost a už vůbec nemohl vědět, že někteří z těchto dodavatelů nadhodnotili cenu reklamní služby a státu neodvedli daň.

17. Dále se obžalovaný zabýval aplikací § 23 odst. 7 písm. b) ZDP v rozhodném znění. Má za to, že aby bylo možno dovodit subjektivní stránku, muselo by být prokázáno, že předmětné společnosti a jejich dodavatelé byli jinak spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP, a že by si z titulu svého postavení musel být vědom existence tohoto ustanovení. Žádné dokazování však tímto směrem nebylo vedeno. V bodě 38 napadeného rozhodnutí konstatuje, že vzhledem k judikatuře Nejvyššího správního soudu lze pokládat za jinak spojené osoby veškeré osoby, které se na řetězci obchodních transakcí směřujících se svém důsledku ke snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty podílely. Zcela však pomíjí subjektivní stránku jednání obžalovaného, neboť nebylo prokázáno, že by se do takového řetězce zapojil s vědomím, že součástí řetězce jsou subjekty, které základ daně neoprávněně snížily. Procesní soud se rovněž neměl zabývat otázkou, zda jednatel obchodní společnosti o tomto zvláštním ustanovení zákona o daních z příjmů musí vědět. Nadto obžalovanému nebylo kladeno za vinu to, že předmětné ustanovení neaplikoval, nýbrž to, že předmětné faktury zaúčtoval a uplatnil z nich výdaje, snižující základ daně.

18. Obžalovaný rovněž brojil proti hodnocení znaleckých posudků soudem prvního stupně. Podle jeho názoru nalézací soud upřednostnil posudek zpracovaný znalcem Kuchařem, vyžádaný policejním orgánem v přípravném řízení, dle něhož se cena zaplacená předmětnými společnostmi liší od ceny obvyklé. Posudek znalce Hálka vyžádaný obhajobou, procesní soud nepoužil proto, že tento znalec stanovil obvyklou cenu intervalem a tedy dle soudu prvního stupně méně přesně. Obžalovaný považuje hodnocení znaleckých posudků za nekorektní, má za to, že nelze posudku Ing. Hálka vytýkat to, že obvyklou cenu stanovil intervalem, neboť jak konstatuje nalézací soud, tento postup zcela odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, jemuž přísluší interpretace norem daňového práva hmotného. Skutečnost, že interval obvyklé ceny byl stanoven relativně široce, není vadou znaleckého posudku ani výrazem nekompetentnosti znalce, nýbrž důkazem toho, že znalec skutečně důkladně zohlednil tržní situaci. Pokud tržní situace byla taková, že reklama byla na relevantním trhu běžně obchodována za ceny pohybující se v širokém intervalu, znalec tuto skutečnost zohlednil při formulaci svých závěrů. Výslechem znalce bylo jasně prokázáno, že ceny excesivní vyloučil z hodnocení, přičemž závěry tohoto znalce jsou opřeny o databázi skutečně realizovaných cen, jsou výsledky výpočtů a jako takové jsou přezkoumatelné. Obžalovaný naopak nesouhlasil se závěry znalce Kuchaře, neboť ty podle jeho názoru nejsou založeny na odborně uznávaných metodách. Tento znalec při svém výslechu připustil, že neměl k dispozici dostatek údajů, a proto přistoupil k tomu, že si sám zajišťoval informace od dalších osob. Obžalovaný má za to, že znalec, který vychází z podkladů, jenž se nenachází ve spise, v podstatě provádí dokazování, je v rozporu s procesními povinnostmi znalce. Jeho závěry jsou nepřezkoumatelné, neboť jsou závislé na víceméně nahodilém výběru vzorku akcí ke srovnání, znalec nebyl reálně schopen říci, zda by v případě oslovení jiných pořadatelů došel k totožným či odlišným závěrům. Nakonec však vyšlo najevo, že při hodnocení obvyklosti realizované ceny vycházel znalec z toho, zda se subjekty následující v řetězci po I. H. nějakým způsobem podílely na reklamní kampani, tj. zda samy realizovaly nějakou přidanou hodnotu. Poté, co dospěl k závěru, že nikoli, označil ceny I. H. za obvyklé. Znalec tak zkoumal něco jiného, než mu příslušelo.

19. Procesní soud měl podle obžalovaného pochybit i stran porušení zásady totožnosti skutku, vymezil skutek jinak, než byl vymezen podanou obžalobou, přičemž se tak stalo v takové míře, že skutek není vymezen tak, aby byl nezaměnitelný s jiným, respektive nebyl vymezen, tak jak vyžaduje § 120 odst. 3 tr.ř. Podle obžalovaného ve vymezení skutku absentuje zejména způsob spáchání skutku. Skutková věta, tak jak byla koncipována nalézacím soudem, nevyjadřuje jednání, v jehož důsledku by mohlo dojít ke zkrácení daně. Obžalovaný se nemohl dostat do rozporu s ustanoveními § 23 – 24 ZDP ani s ustanovením § 72 odst. 1, odst. 2 ZDPH již tím, že do účetnictví zahrnul faktury z reklamních služeb,i kdyby věděl, že cena reklamních služeb, za něž byly tyto faktury z reklamních služeb, byla extrémně navýšena. Obžalovaný má rovněž za to, že právní povinnost, jíž měl porušit, není ve skutkové větě jasně označena, neboť odkazovaná ustanovení daňových předpisů označují celou řadu povinností, přičemž konkrétní povinnost, které měl obžalovaný porušit svým jednáním, jsou vymezeny až v odůvodnění napadeného rozsudku. Takovýto postup dle jeho názoru krátí jeho obhajovací práva, neboť skutek, který je předmětem trestního řízení, je fixován výrokem rozhodnutí, nikoli jeho odůvodněním, které může podléhat změnám mimo jiné v důsledku různé právní kvalifikace jednotlivými orgány činnými v trestním řízení, podstatné ovšem je, aby měnící se kvalifikace byla vztahována ke stále stejnému skutku, když napadené rozhodnutí tuto podmínku nesplňuje.

20. Soudem prvního stupně měla být porušena také zásada ne bis in idem. V tomto ohledu uvedl, že správce daně doměřil předmětným společnostem vedle daně také penále ve výši 20%, což procesní soud nezohlednil. Obžalovaný se kapitálově podílel a podílí na základním jmění všech předmětných společností, jejichž daň měla být zkrácena, proto má za to, že byl za totéž jednání postižen dvakrát. Poprvé sankcí uloženou předmětným společnostem a podruhé pak trestem, který mu byl uložen v rámci trestního řízení. Obžalovaný má za to, že jednotlivá řízení na sebe nenavazovala a naopak byla vedena zcela nezávisle na sobě, čímž došlo k porušení práva nebýt dvakrát trestán, když odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Bjarni Armannson proti Islandu, 72098/14 ze dne 16. 4. 2019. Z tohoto důvodu má za to, že došlo k porušení jeho ústavně zaručených práv, konkrétně práva nebýt dvakrát potrestán v téže věci ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takovýto postup podle obžalovaného odporuje i judikatuře vnitrostátních soudů, v tomto ohledu poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu, sp.zn. 4 Tdo 1359/2016, týkající se zohledňování sankcích uložených v daňovém řízení v rámci řízení trestního. Obžalovaný je toho názoru, že v kontextu citovaného rozhodnutí je odůvodnění výroku napadeného rozsudku o trestu neúplné, má za to, že nebyla zohledněna doba, která uplynula od doby, kdy měla být trestná činnost spáchána. V této době obžalovaný dále rozvíjel podnikatelskou činnost a vedl řádný život, jak ostatně poukázal i soud prvního stupně. Nesouhlasil, že by jednal ze ziskuchtivosti, neboť uvedl, že za reklamní služby prokazatelně uhradil plnou cenu. Za této situace obžalovaný má za to, že trest odnětí svobody, který mu byl uložen, je trestem nepřiměřeně přísným a nad rámec zásady subsidiarity trestní represe.

21. Obžalovaný opětovně písemně doplnil své odvolání prostřednictvím obhájce. V tomto podání navázal na již vznesené námitky. Opětovně namítal nesprávné vymezení skutku. Dále tvrdil, že napadené rozhodnutí trpí extrémním nesouladem skutkových zjištění s provedeným dokazováním, zejména ve vztahu ke zpracovaným znaleckým posudkům a výpovědím svědků K. a P., výše daně, která měla být odvedena a odůvodnění ceny obvyklé. Také rozvedl svůj pohled na možné porušení práva Evropské unie, a vznik nároku na odpočet daně, rovněž uvedl, že sankcí v podobě penále, které bylo uloženo v daňovém řízení, vznikla předmětným společnostem citelná majetková újma, přičemž vzhledem k typové nebezpečnosti jednání, které pramenilo z nedostatečné obezřetnosti, existuje odlišnost od typové nebezpečnosti jednání pachatele, který svým jednáním zkrátí daň. V této souvislosti uvedl, že uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný, v důsledku čehož byla porušena i zásada subsidiarity trestní represe.

22. V rámci veřejného zasedání obhájce obžalovaného odkázal na písemná odůvodnění odvolání a přednesl jejich podstatné body. Obžalovaný uvedl, že souhlasí se svým obhájcem a dodal, že v začátcích podnikání byl naivní, dnes by se na to díval jinak.

23. Intervenující státní zástupce uvedl, že důkazy o subjektivní stránce mohou být sice charakteru nepřímého, nicméně pokud i svědek P., který nebyl přímo na věci zainteresován, pochopil, jaká je pravá podstata vztahů, lze zcela důvodně dovodit, že si toho byl vědom i obžalovaný. Podstatné je to, že obžalovaný zamlčel spojení osob, zamlčel pravou podstatu vztahů s dodavateli, a to, že faktickým poskytovatelem služeb byla I. H.. V tomto směru má za to, že popis skutku soudem prvního stupně je zcela vyhovující, je z něj zřejmé, že obžalovaný zamlčel právě původní a obvyklou cenu za přijímané služby. Ostatně skutková podstata trestného činu zkrácení daně není blanketní či odkazovací a není nutné, aby bylo uváděno ustanovení zákona, které mělo být porušeno. S ohledem na to, že bylo zjištěno, že I. H. byla faktickým poskytovatelem služeb, je podle jeho názoru vedlejší skutečnost, o jaký znalecký posudek se soud prvního stupně opřel. Cena byla zjištěna právě od I. H.. Uložený trest je podle jeho názoru zcela přiměřený, soud prvního stupně správně poukázal na přitěžující okolnosti. Skutečnost, že právnickým osobám, které obžalovaný řídil či vlastnil, bylo uloženo v rámci daňového řízení penále, je pro otázku trestu zcela irelevantní. Na místě bylo také uložení trestu zákazu činnosti a osobně se domnívá, že měl být uložen i trest peněžitý, protože jednání obžalovaného směřovalo k obohacení jeho společností a v konečném důsledku jeho

samotného. K odvolání poškozeného uvedl, že věcně lze s jeho argumentací souhlasit. I judikatura dospěla k právnímu názoru, který poškozený uplatňuje. Nicméně v řízení před soudem prvního stupně nebyla otázka náhrady škody vůbec řešena. Z tohoto pohledu odvolání poškozeného nepovažoval za důvodné. Závěrem navrhl, aby obě odvolání byla zamítnuta jako nedůvodná.

24. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací správnost a úplnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 254 odst. 1, odst. 2 tr.ř. a dospěl k následujícím závěrům.

25. Samotné řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, netrpí žádnými závažnými procesními vadami, jež předpokládá ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., neboť byla respektována příslušná ustanovení trestního řádu, zejména ta, která se týkají zahájení trestního stíhání, dodržení práva na obhajobu, obžalovaný měl od počátku obhájce, který se zúčastňoval úkonů již v průběhu přípravného řízení. Obžalovanému byla opakovaně dána možnost, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu usnesením o zahájení trestního stíhání. Byla také zachována zásada totožnosti skutku a obžaloba byla podána pro skutek, který byl obsažen v usnesení o zahájení trestního stíhání.

26. Hlavní líčení před soudem prvního stupně, jakožto i předtím přípravné řízení, probíhalo za osobní účasti obžalovaného, který tak mohl reagovat a mimo jiné ve spolupráci se svým obhájcem provádět návrhy na doplnění dokazování.

27. Soud prvního stupně v hlavním líčení dostatečně respektoval zásadu ústnosti a bezprostřednosti při provádění důkazů, kdy svědci, jejichž osobní výslech před soudem prvního stupně byl nezbytný pro náležité objasnění věci a byl reálně možný, byli osobně slyšeni a ostatní důkazy, které byly opatřeny ať již ve stádiu přípravného řízení, či v řízení před soudem prvního stupně, byly provedeny v souladu s ustanovením hlavy páté trestního řádu.

28. Soud prvního stupně postupoval při utváření skutkových závěrů transparentně a v odůvodnění napadeného rozsudku se zabýval významnou částí skutečností rozhodných pro závěr o vině obžalovaného. Z provedených důkazů také dovodil odpovídající skutková zjištění a jednání obžalovaného kvalifikoval podle odpovídajících hmotněprávních ustanovení zvláštní části trestního zákoníku.

29. Při utváření skutkových zjištění byl soud prvního stupně ostatně povinen postupovat důsledně dle ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř. a zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí. Dále v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. měl všechny provedené důkazy hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. V tomto postupu soudu je zobrazena zásada volného hodnocení důkazů. Tento princip je zásadní pro rozhodování, které důkazy soud provede, popřípadě zda a nakolik se jevilo nezbytným stav dokazování doplnit z hlediska dosažení základního cíle, tedy zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení v konkrétním stádiu trestního řízení. Takovéto hodnocení důkazů musí být učiněno z hlediska závažnosti důkazů a je třeba současně vyloučit důkazy nepodstatné, tedy takové, z nichž nelze učinit poznatky o předmětu dokazování a poté je třeba důkazy posuzovat z hlediska zákonnosti, tedy zda důkazy byly provedeny v souladu s procesními předpisy a zda nelze v důkazním řízení shledat pochybení,

která by měla povahu podstatných vad řízení. Důkazy bylo třeba podrobit zkoumání z hlediska věrohodnosti a pravosti na základě analýz jednotlivých důkazů pocházejících jak ze samotného konkrétního důkazu, tak z jeho hodnocení ve vztahu k dalším provedeným důkazním prostředkům. Tato zásada je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, přičemž není a nesmí být projevem libovůle nebo svobody tohoto orgánu, ale musí být vyjádřena na přísně logickém základě opírající se o právní vědomí a všestranné hluboké zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech s přihlédnutím ke všem okolnostem případů. Jestliže takovéto hodnocení je obsaženo v odůvodnění rozhodnutí, není možno shledat uvedené hodnocení důkazů chybným a nelze považovat za potřebné opakování jednotlivých důkazů či doplnění skutkových zjištění odvolacím soudem, který je pak tímto hodnocením vázán (§ 263 odst. 7 tr.ř.). Podle názoru odvolacího soudu takovýmto způsobem krajský soud v dané věci ve všech směrech důsledně postupoval.

30. Na rozdíl od obžalovaného odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně správně posoudil skutkový stav věci a dostatečným způsobem se vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Zákonu odpovídajícím způsobem provedl analýzu skutku a odůvodnění právní kvalifikace jeho rozhodnutí nelze ani v nejmenším považovat za nedostatečné, či dokonce nepřiléhavé ke skutkovým zjištěním. Vzhledem k tomuto řádnému a dostatečně precizně zpracovanému rozhodnutí soudu prvního stupně, odkazuje odvolací soud v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku, což je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí vyšších soudů (viz. sp.zn. II. ÚS 1153/16 ze dne 25. 10. 2016).

31. Pokud jde o námitky obžalovaného, konstatuje Vrchní soud v Olomouci, že se jedná o námitky, kterým nelze přisvědčit. Předně je potřeba uvést, že ani nalézací soud, ani soud odvolací nerozporuje skutečnost, že za reklamní služby bylo zaplaceno. Tato okolnost však nemá na vytýkané jednání vliv.

32. Zásadním faktorem bylo to, zda cena za reklamní služby byla nadhodnocena a zda o tom obžalovaný věděl. Tato skutečnost není však sama o sobě stěžejní pro určení trestní odpovědnosti obžalovaného, v tomto ohledu je rovněž zásadní řetězec osob, které se podílely na poskytování reklamní činnosti a jejich role v celé věci.

33. Z provedeného dokazování je zcela zřejmé, že reklamní služby, které byly poskytnuty předmětným společnostem, byly jednoznačně nadhodnocené. Vrchní soud v Olomouci souhlasí s procesním soudem, že obžalovaný je zkušený obchodník a muselo mu být zřejmé, že poskytnuté reklamní služby evidentně neodpovídají jejich reálné hodnotě. V projednávané věci se nejedná o nadhodnocené ceny, ale jde o ceny extrémně vybočující z tržních hodnot. V tomto ohledu lze poukázat na znalecký posudek znalce Ing. Kuchaře, podle jehož závěrů lze zcela spolehlivě dovodit závěr o nadhodnocení reklamních služeb, když nelze nezmínit část jeho výpovědi, v níž uvedl, že standardní marže při přeprodeji reklamní akce je 15%, což zcela evidentně neodpovídalo reálné ceně, které společnosti obžalovaného zaplatily. Pokud jde o věrohodnost a správnost znaleckých zjištění, bude jim věnován prostor níže. Nelze si také odpustit poznámku o tom, že obžalovaný jako zkušený obchodník, který úspěšně podnikal, by vynakládal takto vysoké částky za reklamu, aniž by si například neudělal průzkum trhu. Tvrzení, že v předmětné době byl zaměstnán rozvojem svých společností a důvěřoval poskytovatelům reklamních služeb, se jeví Vrchnímu soudu v Olomouci jako účelové. Závěr o účelovosti podporuje navíc fakt, že společnost XXXXX deklarovala v roce 2011 příjmy ve výši 6,9 mil. Kč, přičemž za reklamu vynaložila tato společnost v předmětném období 10,5 mil. Kč. Ještě více zřetelně lze toto pozorovat u společnosti XXXXX, která v roce 2012 uváděla příjmy ve výši 114 000 Kč, avšak na reklamu vynaložila v tomto období částku 11 mil. Kč. Tyto skutečnosti vyplývají z provedeného dokazování, konkrétně ze zpráv o daňových kontrolách jednotlivých společností. Jednalo se tedy o velmi podstatné částky, které by jinak tvořily zisk předmětných společností a podléhaly by zdanění. Jak již bylo uvedeno výše, nadhodnocená cena reklamy

nezaložila trestní odpovědnost obžalovaného, ale bylo to právě neoprávněné snížení daňové povinnosti a rovněž neoprávněné uplatnění odpočtu DPH. Existence záměru obžalovaného zvýšit daňovou ztrátu tak, aby nemusel zaplatit vyšší daň je zcela evidentní.

34. Ačkoliv obžalovaný rozporoval, že by se ve vztahu k vytýkané činnosti dopustil jednání, které by bylo v rozporu s daňovými předpisy, není tomu tak. Pokud jde o daň z příjmů právnických osob, je nezbytné pro snížení daňového základu naplnit několik podmínek. V projednávané věci bylo zásadním uznání reklamních služeb jako výdaj to, aby se jednalo o vynaložení výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Obžalovaný výdaje za reklamní služby zcela nepopiratelně zaplatil, avšak výdaj, který je daňovým subjektem vynaložen, musí kumulativně splňovat podmínku, aby byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení příjmů, když tato povinnost nebyla obžalovaným splněna.

35. V tomto ohledu je vhodné poukázat na komentářový výklad § 24 (Výdaje vynaložené na dosažení, zajištěni a udržení přijmu. Ing: PELC, Vladimír. Zákon o daních z příjmů. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2015, s. 617.) Je zřejmé, že v rozsudku sp.zn. 1 Afs 132/2008-82 Nejvyšší správní soud konstatoval, že je „podstatné, aby mezi výdaji (náklady) a očekávanými příjmy existoval přímý a bezprostřední vztah (nutně však již nikoli přímá úměra); v opačném případě se pojmově nemůže jednat o výdaje vynaložené na dosažení, udržení či zajištění příjmů. Zmíněná bezprostřední souvislost znamená, že bez vynaložení uvedených nákladů by podnikatel očekávané příjmy vůbec nezískal ani neměl možnost získat. Je tedy nutno vždy zvážit, zda faktický výdaj buď přinese příjem (zisk), nebo jej do budoucna zajistí, nebo alespoň napomůže již dosažené příjmy z dřívější činnosti daňovému subjektu udržet.“ Soud opakovaně vyslovil, že mezi vynaloženými výdaji a podnikatelskou činností daňového subjektu musí existovat jasná vazba, přičemž neuznatelné jsou takové výdaje, které zřetelně neodpovídají ekonomicky racionálnímu (přiměřenému) chování, tj. nedávají z ekonomického hlediska smysl. Tato zcela konkrétní souvislost uplatňovaných výdajů s dosaženými příjmy musí být v daňovém řízení bezpečně prokázána daňovým subjektem, neboť je to on, kdo v souladu s § 31 odst. 9 DŘ prokazuje všechny skutečnosti, které uvedl v daňovém přiznání. Daňovou uznatelnost stěžovatelem deklarovaných nákladů je třeba posuzovat vzhledem k obsahu jeho podnikatelské činnosti.

36. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí, sp.zn. 2 Afs 180/2006-64, vyslovil právní názor, že pro posouzení nákladů jako daňově uznatelných není rozhodující, zda výdaj bude opravdu reálně následován vznikem předpokládaných příjmů, jelikož nelze rozumně předpokládat, že veškeré vynaložené výdaje vždy přinesou odpovídající příjem. Podstatné je, že se jedná o, byť třebas teprve očekávané, výdaje, které bezprostředně souvisí s podnikatelskou činností daňového subjektu, jsou přiměřené a existuje mezi nimi a očekávanými příjmy přímý vztah.

37. V tomto ohledu si je odvolací soud zcela vědom odlišností daňového řízení, zejména pak v udržení důkazního břemene. Na druhou stranu je potřeba, aby existoval vztah mezi výdaji a ziskem, který má v budoucnu společnostem vzniknout, nebo který by si měly udržet i nadále. Vzhledem k povaze realizovaných reklamních služeb a jejich reálné hodnotě, nebylo možno předpokládat, že by přinesly předmětným společnostem zisk, který by byl úměrný nákladům vynaloženým na jejich realizaci, stejně tak tomu bylo i v případě udržení zisku. Jestliže se obžalovaný dovolával toho, že byla nesprávně vyvozena ekonomická činnost, ve smyslu tohoto pojmu, když poukázal na evropskou legislativu, stačí si v tomto ohledu vypůjčit část jeho vlastního odůvodnění, kde se uvádí, že podle Nejvyššího správního soudu i SDEU, se ekonomickou činností rozumí činnost, kterou plátce daně vyvíjí v rámci svého podnikání, a která je odlišná od konečné spotřeby. V rámci ekonomické činnosti jsou proto vynakládány veškeré nepřímé výdaje či režijní náklady, které se posléze v konečném důsledku promítají v úplatě, kterou plátce přijímá od svých odběratelů, z níž posléze ve prospěch státního rozpočtu odvádí daň na výstupu. S touto argumentací lze plně souhlasit, avšak v projednávané věci postupoval obžalovaný tak, že prostředky, které vynaložil, se nemohly

v konečném důsledku promítnout v úplatě, kterou by přijal od svých odběratelů, neboť jak již bylo řečeno, musí existovat alespoň očekávání, že tyto výdaje se odrazí v budoucích příjmech, což vzhledem k extrémnímu předražení, nemohlo v žádném případě nastat. Jednalo se tedy o prosté navýšení nákladů, které nesouviselo s ekonomickou činností daných společností, pouze se pokoušelo vytvořit dojem, že tomu tak je.

38. Pokud jde o možnost správce daně užít moderačního ustanovení podle § 23 odst. 7 písm. b) ZDP, liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl; nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, použije se cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu. Tento postup daňového orgánu však nevylučuje trestní odpovědnost obžalovaného, ale má pouze vliv na konečný výpočet daně, která měla být odvedena.

39. Jestliže obžalovaný tvrdil, že jeho společnosti měly nárok na odpočet daně, není toto pravda. Ustanovení § 72 odst. 1 ZDPH uvádí, že plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování. To co je ekonomickou činností, definuje ustanovení § 5 odst. 3 ZDPH, ekonomickou činností se pro účely daně z přidané hodnoty rozumí činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání podle jiných právních předpisů, za účelem získávání pravidelného příjmu. Za ekonomickou činnost se považuje zejména činnost spočívající ve využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu. V projednávané věci obžalovaný však nepoužil prostředky ke své ekonomické činnosti, neboť jeho záměrem nebylo užití finančních prostředků k získání pravidelného příjmu ale k umělému navýšení nákladů, což vylučuje možnost následného uplatnění nároku na odpočet daně.

40. Dalším klíčovým pojmem v projednávané věci je spojená osoba. Podle § 23 odst. 7 písm. b), bod 5 ZDP, jsou jinak spojenými osobami takové osoby, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty. Ostatně tímto pojmem se dostatečně zabýval již soud prvního stupně v bodě 38. odůvodnění napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu dává na věc jasný pohled judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č.j. 7 Afs 47/2013-30, podle kterého je zřejmé, že osobami spojenými ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 písm. b), bod 5 ZDP se rozumí nejen osoby, které bezprostředně vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty, ale „veškeré osoby“, které se na řetězci obchodních transakcí směřujících ve svém důsledku ke snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty podílely. Právě koncová společnost si snižovala základ daně částkami za služby, které mnohonásobně převyšují částky za tyto služby v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek (mezi jinak nespojenými osobami). To, že si obžalovaný musel být vědom, že se jedná o uměle vytvořený řetězec, je zcela logický závěr, neboť jestliže svědek P. vypověděl, že mu záhy došlo, že se jedná o činnost, která má sloužit k vytvoření daňové ztráty, pak zkušený obchodník, jako je obžalovaný, si musel být tohoto rovněž vědom. Svědek P. také uvedl, že mu svědek K. sdělil, že obžalovaný je schopen náklady obhájit u správce daně, z tohoto je patrné, že obžalovaný musel být seznámen s tím, že se jedná o vysoké náklady, které bude muset před daňovými orgány obhájit. Dále sám svědek K. vypověděl, že se může domnívat, že obžalovaný subdodavatele znal, neboť se mu s touto skutečností nikdy netajil. Tento svědek ostatně rovněž uvedl, že sjednaná cena za reklamní služby byla vyšší, avšak se nedomníval, že by se jednalo o částky, které by byly nadstandardně vysoké. Toto

ovšem není pravda, neboť jak vypověděla svědkyně H., která reálně předmětné reklamní služby realizovala, svědka K. znala, neboť se zajímal o její práci, měli spolu několik schůzek, na kterých se snažil získat informace ohledně akcí, které zajišťovala a následně pro něj také nějakou reklamní činnost zajistila. Jestliže pro něj svědkyně H. zajišťovala reklamní služby, věděl, jaké jsou reálné ceny v této oblasti, a musel tedy vědět, že částky, které byly v konečném důsledku účtovány obžalovanému, byly extrémně navýšené oproti obvyklé tržní ceně.

41. Svědka P. je možno označit za věrohodného svědka, neboť sám vypověděl, že společnost, za kterou vystupoval, nikdy žádnou reklamní činnost pro společnosti obžalovaného nerealizovala. Popsal, že v podstatě sloužil pouze jako prostředník pro přefakturování reklamních služeb mezi XXXXX, a XXXXX, když finanční prostředky předával v hotovosti zpátky svědku K., který ho poučil o tom, že by bylo vhodné, aby říkal, že peníze putovaly dál dodavatelským firmám, přičemž poté, co byly předány svědkovi K., bylo s nimi naloženo blíže nezjištěným způsobem.

42. Jestliže obžalovaný uvedl, že samotné navýšení je bez přistoupení dalších okolností daňově a rozpočtově neutrální a nemá tedy daňové důsledky, pak je potřeba poukázat na mezičlánky řetězce, tedy na společnosti XXXXX, XXXXX a XXXXX, které měly společné to, že se jednalo o nekontaktní společnosti, které nepodávaly daňová přiznání, jednalo se tedy o společnosti, které na sebe byly navázány za účelem navýšení ceny, bez jakékoliv přidané hodnoty, neboť se na reklamních službách nikterak nepodílely. Vzhledem k tomu, že tyto společnosti neplnily řádně své daňové povinnosti, není možno mluvit o daňové a rozpočtové neutralitě. Obžalovaný ostatně nemusel být seznámen s konkrétními společnostmi, avšak byl obeznámen s principem přeprodeje reklamních služeb za účelem daňové ztráty, byl tedy jednou ze spojených osob, které se podílely na účelovém navýšení nákladů a s tím v konečném důsledku zapříčinil zkrácení daně a neoprávněné vylákání nadměrného odpočtu DPH, čímž se dopustil trestného jednání.

43. Stran námitky porušení zásady ne bis in idem, je potřeba uvést, že napadený rozsudek takovouto vadou netrpí. Jestliže obžalovaný zmiňoval penále, které bylo předmětným společnostem doměřeno, pak je třeba uvést to, že Nejvyšší soud konstatuje ve svém usnesení ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 4 Tdo 1359/2016, že „penále podle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, uložené v daňovém řízení za nesplnění povinnosti tvrzení pravomocným a vykonatelným rozhodnutím správního orgánu, má povahu trestní sankce, byť *sui generis*," proto je třeba na ně aplikovat také čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Daňové řízení a trestní stíhání pro skutek spočívající v tom, že nesplnění povinnosti tvrzení vykazovalo vedle platebního deliktu, významného v oblasti správního trestání současně znaky trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr.zákoníku, jsou řízeními o totožném skutku.

44. Souběžné či postupné vedení daňového řízení a trestního řízení, která jsou řízeními trestněprávní povahy ve smyslu tzv. Engel kritérií, nevytváří překážku *ne bis in idem*, je-li mezi daňovým řízením a trestním řízením nejen dostatečně úzká věcná souvislost, ale současně i souvislost časová (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci A a B proti Norsku, č. 24130/11 a č. 29758/11, ze dne 15. 11. 2016, body 132. a 134.).

45. K významným faktorům pro určení, zda existuje dostatečná úzká věcná souvislost, patří: zda obě samostatná řízení sledují vzájemně doplňující se (komplementární) cíl, a tedy zda se týkají, nikoli pouze *in abstracto*, ale zároveň *in concreto*, různých aspektů daného protiprávního jednání; zda je předmětná duplicita řízení předvídatelným důsledkem stejného jednání, a to jak právně, tak fakticky (*idem*); zda jsou příslušná řízení vedena takovým způsobem, kterým se

v maximální možné míře zabrání zdvojení při shromažďování i hodnocení důkazů, zejména prostřednictvím odpovídající vzájemné interakce mezi jednotlivými příslušnými orgány, díky které se prokázané skutkové okolnosti využijí i v druhém řízení; a především, zda je sankce uložená v řízení, které bylo ukončeno jako první, zohledněna v řízení, které je uzavřeno jako poslední, s cílem zamezit, aby byl dotčený jedinec nakonec vystaven nadměrné zátěži. Znamená to, že v rámci individualizace stanovení trestní sankce je třeba vzít v úvahu sankci ukládanou v daňovém řízení a její úhradu. Soud proto musí při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédnout k pravomocnému a vykonatelnému rozhodnutí finančního úřadu o povinnosti uhradit penále z doměřené daně a v odůvodnění rozhodnutí vysvětlit, jak byla tato okolnost zohledněna.

46. Časová souvislost musí být dostatečně těsná, aby dotčené osobě poskytla ochranu před nejistotou, průtahy a prodlužováním řízení. Čím je spojitost v čase slabší, tím větší nároky je třeba klást na stát na objasnění a odůvodnění průtahů ve vedení řízení, za které může nést odpovědnost.

47. Vrchní soud v Olomouci konstatuje, že v projednávané věci byla zcela zřejmě zachována věcná a časová souvislost, mezi řízením daňovým a trestním, nelze tedy hovořit o existenci překážky ne bis in idem. Byl to právě finanční úřad, který podal na obžalovaného podnět k trestnímu stíhání. Odvolací soud na tomto místě připomíná zcela zásadní skutečnost, a to, že penále, které bylo vyměřeno, nebylo uloženo obžalovanému, ale jeho společnostem, jejichž obchodní podíly spadaly do sféry jmění obžalovaného. V daňovém řízení byly tedy potrestány právě tyto společnosti, byť je pravdou, že byly bezprostředně majetkově spojeny s osobou obžalovaného. V tomto ohledu lze poukázat na tresty, které byly obžalovanému uloženy, respektive, které mu uloženy nebyly. Obžalovaný se dopustil majetkové trestné činnosti, přičemž výše škody značně překračovala kvalifikační znak velkého rozsahu, přesto jemu osobně nebyla uložena žádná majetková sankce. Nelze tedy dovodit, že by došlo k nepřípustnému dvojímu trestání, jak obžalovaný namítal.

48. Pokud jde o znalecké posudky z oboru ekonomika, odvětví ekonomická odvětví různá, specializace marketing, posuzování marketingové komunikace, propagace a reklamy, kterými se obžalovaný ve svém opravném prostředku zabýval, pokládá Vrchní soud v Olomouci za zcela logické úvahy nalézacího soudu, který se touto problematikou dostatečným způsobem zabýval v bodech 24. až 27. napadeného rozsudku. V tomto ohledu lze konstatovat, že znalec Ing. Kuchař postupoval zcela logickým způsobem při stanovení ceny obvyklé, jak je ostatně patrno z jeho znaleckého posudku i následné výpovědi, když zcela jasně popsal, proč nepostupoval obvyklým způsobem, kterým by bylo stanovení nějakého intervalu a mediánu, ale snažil se dohledat akce, které se konaly v předmětných letech 2011 a 2012, a to průzkumem na internetu a dotazováním pořadatelů, následně zohlednil způsob propagace ve formě umístění bannerů na daných akcích a dospěl k závěru o tom, že přínos takovéto propagace je naprosto minimální a neodpovídá zaplaceným částkám. Z pohledu tohoto znalce byly ceny za poskytnuté reklamní služby reálné, tak jak je fakturovala svědkyně H.. Marže ve výši 15% je standardní při přeprodeji reklamních akcí. Stejně jako procesní soud ani soud odvolací nepovažuje znalecký posudek Ing. Hálka za dostatečně určitý pro projednávanou věc, neboť sice stanovil cenu obvyklou za poskytované reklamní služby v intervalu, avšak vždy velmi, až extrémně široce vymezeném. Takovéto široké vymezení je ostatně nepřípustné i podle názoru ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jak již bylo uvedeno v napadeném rozsudku. Ostatně také to, že při svém znaleckém zkoumání vycházel ze své vlastní databáze, kterou v minulosti vypracoval, a která měla obsahovat údaje o tom, co jiné subjekty zaplatily za obdobnou reklamní činnost, je metoda, jejíž výsledky mohou být zcela nepřesné. Kupříkladu, pokud by byly zahrnuty do jeho databáze údaje z jiných trestních věcí obdobného charakteru, ve kterých by docházelo k účelovému navyšování nákladů, pak by tyto údaje zcela zřejmě navýšily maximální cenu za

poskytnuté reklamní služby a tím i cenu obvyklou, vznikl by velmi široký interval mezi cenou minimální a maximální, což by ve výsledku ovšem vůbec neodpovídalo reálným cenám trhu. Zcela lichá byla rovněž námitka týkající se znalce Ing. Kuchaře, který měl podle obžalovaného „provádět dokazování". Jestliže tento znalec shromažďoval údaje nezbytné pro vyhotovení znaleckého posudku, takovýto postup byl zcela legální, z povahy věci bylo nutné tyto informace zjistit pro potřeby vyhodnocení dané problematiky a k vyvození co možná nejpřesnějších znaleckých závěrů, což mimo jiné svědčí o vysoké kvalitě tohoto znaleckého posudku a preciznosti práce znalce. Ostatně zjištěné údaje jsou obsaženy v jeho znaleckém posudku, který je součástí spisového materiálu. Zcela logický je proto postup soudu prvního stupně, který vycházel ve svém rozhodnutí z posudku Ing. Kuchaře a nikoliv Ing. Hálka.

49. Stejně nedůvodná byla i námitka obžalovaného, která se týkala domnělého porušení zásady totožnosti skutku. Není pravdou, že by nalézací soud zkrátil obžalovaného na jeho obhajovacích právech, jak tvrdil ve svém odvolání. V tomto ohledu lze odkázat na judikaturu Ústavního soudu, např. sp.zn. II. ÚS 83/04, který vyvozuje, že popis skutku (zejména způsob jeho spáchání) musí být uveden tak, aby jednotlivé části odpovídaly příslušným znakům skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Neobsahuje-li skutková věta ve výroku o vině úplný popis skutečností rozhodných pro naplnění všech znaků skutkové podstaty, je porušeno právo obžalovaného na spravedlivý proces. Procesní soud plně respektoval takovouto individualizaci skutku, jak je ostatně z napadeného rozhodnutí patrno. Je zcela evidentní, jakým způsobem se měl obžalovaný dopustit trestné činnosti, a to jak popsaným jednáním, zákonnými ustanoveními, tak i slovním vyjádřením u každého skutku (myšleno z pohledu procesního práva), je výslovně uvedeno, jakou povinnost porušil, jakým způsobem tak učinil a jaký následek vznikl v příčinné souvislosti s jeho jednáním. Nutno také podotknout, že z povahy věci skutková věta vyjadřuje stručně a výstižně žalovaný skutek, kterého se obžalovaný podle zjištění soudu dopustil. Soud zde uvádí konkrétní údaje týkající se místa, času a způsobu spáchaného skutku. Naproti tomu do výroku rozsudku (jeho skutkové věty) nepatří okolnosti, které nejsou relevantní ani z hlediska zákonných znaků žalovaného trestného činu, ani z hlediska individualizace skutku, tak aby nemohl být zaměněn s jiným, viz k této problematice, např. Nejvyšší soud, sp.zn. 11 Tdo 1158/2005. Je sice pravdou, že soud prvního stupně mohl ve skutkové větě lépe konkretizovat ustanovení zákona o dani z příjmů, avšak náležitosti rozsudku jak ve smyslu
§ 120 odst. 1 písm. c) tr.ř., tak i ustanovení § 120 odst. 3 tr.ř., byly v předmětném rozhodnutí obsaženy, nutno podotknout, že bližší konkretizaci porušení daňových povinností obžalovaného se náležitě věnoval nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku.

50. Vzhledem k četnosti námitky týkající se totožnosti skutku poukazuje odvolací soud i na teoretický pohled na tuto problematiku řešenou komentářovou literaturou P., F..
§ 220 (Podklad pro rozhodnutí). Š., P., G., T., N., J., P., F., R., M., Ř., J., Š., M., Ś., P.. Trestní řád I, II, III. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013,
s. 2717. Teorie a praxe přitom nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí *shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi*, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda zlepšují nebo zhoršují postavení obžalovaného. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, *nesmí se ovšem změnit podstata skutku* (srov. R 6/1962, R 19/1964, R 9/1972 v odůvodnění, R 64/1973, R 24/1981-II. a ÚS 21/2002-u.).

51. Soud prvního stupně kvalifikoval skutek jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr.zákoníku. Trestného činu zkrácení

daně, poplatku a podobné povinné platby se dopustí ten, kdo ve větším rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociálním zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu anebo vyláká výhodu na některé z těchto povinných plateb. Předmětnou kvalifikovanou skutkovou podstatu tohoto trestného činu naplní ten, kdo spáchá takový čin ve velkém rozsahu. Na základě provedeného dokazování lze jednoznačně vyvodit závěr o tom, že procesní soud správně ustálil hmotněprávní kvalifikaci jednání obžalovaného. Obžalovaný jako jednatel předmětných společností zahrnul v rozporu s ustanovením § 23-24 zákona č. 586/1992 Sb. o dani z příjmů a v rozporu s ustanovením § 72 odst. 1, odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty do účetnictví této společnosti níže specifikované faktury za poskytnuté reklamní služby, jejichž cena však byla extrémně navýšena, o čemž věděl a s cílem neoprávněně snížit daňový základ z vysokých příjmů společnosti následně podal prostřednictvím daňové poradkyně M.T. u Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou. Tímto jednáním způsobil České republice škodu, kterou je potřeba vzhledem k výši chápat ve smyslu § 138 odst. 1 tr.zákoníku jako škodu velkého rozsahu. Je však vhodné podotknout, že se výše škody neblížila částce 5 000 000 Kč, kterou ustanovení § 138 odst. 1 tr.zákoníku považuje za škodu velkého rozsahu, ale mnohonásobně ji přesahovala. Svého jednání se obžalovaný dopustil formou pokračování ve smyslu § 116 tr.zákoníku, neboť jednotlivé dílčí útoky v podobě předražených reklamních služeb zavedených do účetnictví, byly vedeny jednotným záměrem, což bylo neoprávněné zvýšení daňové ztráty, obdobný byl rovněž způsob provedení, když reklamní služby byly realizovány obdobným způsobem a opakujícími se subjekty, když nepopiratelná je i časová souvislost v předmětu útoku, jak je zřejmé z výrokové části napadeného rozsudku.

52. Soud prvního stupně také správně ustálil formu zavinění obžalovaného, neboť byla zcela najisto prokázána skutečnost, že v předmětné době, ve vztahu k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr.zákoníku, věděl, že na základě svého jednání může k poruše chráněného zájmu dojít a zároveň jej porušit chtěl. Obžalovaný tedy jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. To je patrné zejména z toho, že si byl dobře vědom, že reklamní služby jsou předražené, a jejich realizace probíhala pouze pro vytvoření daňové ztráty. Stejně jako soud nalézací, ani Vrchní soud v Olomouci neuvěřil tvrzení obžalovaného, že byl v podstatě zaslepen růstem svých společností a nevěnoval nákladům vynaloženým na reklamu pozornost. U obchodníka, který vybudoval úspěšné společnosti s vizí vybudovat nejvyšší impérium v České republice v daném oboru a který pracoval 12-16 hodin denně, je nelogické, že by objednával předražené reklamní služby za jiným účelem, než zvýšení daňové ztráty. Tyto reklamní služby byly extrémně předražené, což mu muselo jako zkušenému obchodníkovi být zřejmé, neboť ze zpráv z těchto reklamních akcí nemohl dovodit to, že by se jednalo o účelně vynaložené finance na propagaci jeho společností, a to minimálně z pohledu rozsahu dopadu. Povaha reklamy absolutně neodpovídala její ceně, neboť reklamní tabule, které byly poměrně malých rozměrů, jenž neobsahuje žádné další údaje vyjma jména předmětných společností, je zcela nezpůsobilá k přilákání dalších zákazníků. Je pravdou, že může přispět ke zlepšení jména dané společnosti, avšak pokud potenciální klient nemá tušení, čím se daná společnost zabývá, lze si jen velmi těžko představit, že bude sám tyto informace pracně dohledávat a na základě svých zjištění následně předmětné společnosti oslovovat s úmyslem uzavřít obchod a tím v konečném důsledku zvýší zisk daných společností. Rovněž to, že předmětné reklamní služby byly realizovány většinou mimo Kraj Vysočina, ještě více umocňovalo absenci výsledného efektu reklamy. Je zcela evidentní, že v rámci jeho společností porušil povinnost jednání s péčí řádného hospodáře, když vynaložil finanční prostředky zcela bezúčelně. Vzhledem k tomu, že v rozporu s právním řádem úmyslně zvýšil daňovou ztrátu svých společností, odrazila se tato skutečnost na výši jejich daňových povinností, případně odpočtu DPH, čehož si byl obžalovaný zcela evidentně

vědom a také tak učinit chtěl.

53. Obžalovanému byl podle § 240 odst. 3 tr.zákoníku uložen trest odnětí svobody v délce trvání šesti let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou a podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr.zákoníku trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena funkce statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci v trvání šesti let. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s uloženými tresty a jejich výměrami.

54. Soud prvního stupně při ukládání trestu správně vyhodnotil okolnosti případu, na straně obžalovaného bylo možno přiznat polehčující okolnost ve smyslu § 42 písm. o) tr.zákoníku, neboť nebyl v minulosti soudně trestán, ani přestupkově projednáván. Nebylo však možno opomenout, že v jeho neprospěch svědčily přitěžující okolnosti ve smyslu § 42 písm. a), písm. b), písm. m) tr.zákoníku, neboť svým jednáním způsobil vyšší škodu, protiprávního jednání se dopouštěl po delší dobu a jednal po předchozím uvážení. Pokud jde o přitěžující okolnost v podobě vyšší škody, tato svědčila obžalovanému zcela nepopiratelně, neboť svým jednáním způsobil škodu, která mnohonásobně převyšuje kvalifikační znak skutkové podstaty v podobě škody velkého rozsahu, která je stanovena § 138 odst. 1 tr.zákoníku částkou 5 000 000 Kč. Ziskuchtivost obžalovaného byla zřejmá zejména z toho, že neoprávněně snížil svůj daňový základ, aby nemusel odvést daň z příjmů v plné výši a rovněž uplatnil nárok na odpočet DPH. Přitěžující okolnosti předchozího uvážení a páchání trestné činnosti po delší dobu spolu velmi úzce souvisí, neboť jak je z výroku napadeného rozhodnutí patrno, obžalovaný vyvíjel předmětnou trestnou činnost po dobu téměř dvou let, přičemž k tomu, aby tak mohl konat, musel nejprve provést poměrně náročné myšlenkové operace, zahrnující promyšlení celé trestné činnosti, přičemž si musel být vědom toho, že vytváří čistě účelové náklady, které předmětným společnostem pouze přinášejí snížení základu daně. K tíži obžalovaného je třeba poukázat na jeho postoj ke spáchané trestné činnosti, neboť neprojevil žádnou sebereflexi, trestnou činnost popíral a nedal najevo žádnou lítost a tím i snahu po nápravě. Procesní soud při ukládání trestů postupoval zákonným způsobem, dostatečně zohlednil povahu a závažnost trestného činu, jakož i osobu pachatele a jeho poměry. Ostatně jedná se o prvopachatele, který byl netrestán, až do spáchání vytýkaného jednání. Vzhledem k tomu, že pracuje a trestná činnost byla vybočením z jinak řádně vedeného života, má Vrchní soud v Olomouci za to, že možnost jeho nápravy je dobrá. Rovněž bylo nutno zohlednit i skutečnost, že od spáchání trestné činnosti uběhla relativně dlouhá doba, přesto nelze mít za to, že by věc jako taková trpěla průtahy ze strany orgánů činných v trestním řízení, délka trestního řízení plně odpovídá rozsahu a složitosti projednávané věci. Trest odnětí svobody, který byl obžalovanému uložen, respektive jeho výměra, odráží zejména výši způsobené škody. Také pro uložení trestu zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena funkce statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci, byly splněny všechny zákonné podmínky, neboť trestnou činnost spáchal jako jednatel předmětných společností. Pokud jde o případné uložení jiných majetkových sankcí, odvolací soud odkazuje na bod 42. odůvodnění tohoto rozhodnutí. Vrchní soud uzavírá, že uložením shora uvedených trestů nedošlo k uložení nezákonných nebo nepřiměřených trestů, přičemž je lze považovat za dostatečné pro dosažení účelu individuální i generální prevence.

55. Obiter dictum odvolací soud uvádí, že v předmětné věci nebylo prokázáno, kde reálně skončily peníze za poskytnuté reklamní služby, snížené skutečné náklady. Lze pouze spekulovat, kde tyto prostředky skončily, avšak jistým vodítkem je výpověď svědka P., který popsal, že peníze předával svědku K.. Reálný příjemce odkloněných finančních prostředků však zůstává neznámý. Je nutno zdůraznit, že tato skutečnost však obžalovanému nikdy nebyla kladena za vinu.

56. Na základě výše uvedeného Vrchní soud v Olomouci uzavírá, že soud prvního stupně správně posoudil otázku viny, trestu i náhrady škody. Proto bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.
a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 17. června 2020

JUDr. Vladimír Rutar v. r.
předseda senátu

Zuzana Matoušková

Digitálně podepsal Zuzana Matoušková
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-64124533, o=ČR - Vrchní soud v Olomouci [IČ 64124533], ou=správa soudu, ou=299, cn=Zuzana Matoušková, sn=Matoušková, givenName=Zuzana, serialNumber=P137477, title=zapisovatelka
Datum: 2020.07.02 12:34:09 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Matoušková